

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6Cdo/21/2022
Identifikačné číslo spisu: 1515201467
Dátum vydania rozhodnutia: 25.01.2024
Meno a priezvisko: Mgr. Dušan Čimo
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2024:1515201467.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalujúceho Podielníckeho družstva DUNAJ Bratislava - Rusovce, Vývojová 852, IČO: 00 190 667, zastúpeného JUDr. Norbertom Horváthom, advokátom, Galanta, Slnecná 592/2, proti žalovaným 1/ VODOHOSPODÁRSKA VÝSTAVBA, ŠTÁTNY PODNIK, Bratislava, Karloveská 2, IČO: 00 156 752, 2/ SLOVENSKÝ VODOHOSPODÁRSKY PODNIK, štátny podnik, Bratislava - mestská časť Ružinov, Martinská 49, IČO: 36 022 047 a 3/ Poľovnícka spoločnosť AMICUS, Bratislava, Hálova 18, IČO: 37 929 577, žalovaným 1/ a 3/ zastúpeným splnomocnenkyňou SOUKENÍK - ŠTRPKA, s. r. o., Bratislava, Šoltésovej 14, IČO: 36 862 711, o určenie neplatnosti zmluvy o užívaní poľovného revíru, vedenom na Mestskom súde Bratislava IV (predtým na Okresnom súde Bratislava V) pod sp. zn. 24C/41/2015, o dovolaní žalujúceho proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 28. júna 2018 sp. zn. 3Co/121/2016, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 28. júna 2018 sp. zn. 3Co/121/2016 v napadnutom potvrdzujúcom výroku z r u š u j e a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava V (ďalej tiež len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) rozsudkom z 27. januára 2016 č. k. 24C/41/2015-283 zamietol žalobu, ktorou sa žalujúce na žalovaných domáhalo určenia, že Zmluva o užívaní Poľovného revíru Rusovce - Čunovo, uzatvorená 18. júla 2014 medzi postupiteľom Vlastníkmi poľovných pozemkov uznaného spoločného Poľovného revíru Rusovce - Čunovo, zastúpenými žalovanými 1/ a 2/ na strane jednej a žalovanou 3/ ako užívateľom na strane druhej (ďalej tiež len „zmluva“) je neplatná. Žalujúce-mu uložil povinnosť „nahradiť“ žalovaným 1/ a 3/ „trovy“ (správne „zaplatiť náhradu trov“- pozn. Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ďalej tiež len „najvyšší súd“ alebo „dovolačací súd“) konania na súdnom poplatku a trovách právneho zastúpenia v sumách 33 eur a 5 486,31 eura k rukám splnomocnenkyne týchto žalovaných do 3 dní a žalovanej 2/ náhradu trov konania nepriznal.

2. Takéto svoje rozhodnutie odôvodnil právne (pokiaľ šlo o vec samu) ust. § 39 Občianskeho zákonníka (zákona č. 40/1964 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení, ďalej tiež len „OZ“) a § 2 písm. p), § 4

ods. 5, § 5 ods. 3 až 7, § 10 ods. 2, 5 a 6, § 11 ods. 1, § 13 ods. 1 písm. b), § 14 ods. 3 a § 16 ods. 1 zákona č. 274/2009 Z. z. o poľovníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov (v znení zákona č. 180/2013 Z. z., ďalej tiež len zákon o poľovníctve). Vecne mal za to, že pre posúdenie platnosti zmluvy za podstatné pokladal určenie, či bolo v súlade so zákonom zvolané zhromaždenie vlastníkov poľovných pozemkov, konané 3. júna 2014, či sa tohto zhromaždenia zúčastnilo toľko vlastníkov, aby bolo uznášaniaschopné a či rozhodnutia prijaté na zhromaždení boli prijaté zákonom určeným počtom prítomných vlastníkov. Vychádzať podľa neho bolo treba z údajov uvedených v rozhodnutí Lesného úradu v Bratislave č. LÚ-XXX/XX-Fr zo 6. septembra 1995 v spojení s rozhodnutím Obvodného lesného úradu v Bratislave č. XX/XXXX z 31. januára 2005 (o uznaní poľovného revíru, ďalej tiež len „rozhodnutie o uznaní“), podľa ktorých celková výmera poľovného revíru je 3 180,90 ha a ak žalovaný 1/ je vlastníkom poľovných pozemkov o celkovej výmere 1 107,6523 ha (čo predstavuje 34,81% z celkovej výmery poľovného revíru), podiel oboch zvolávateľov zhromaždenia (aj žalovaného 2/) predstavoval 45,77% z celkovej výmery, zhromaždení vlastníci, resp. ich zástupcovia podľa notárskej zápisnice spolu vlastnili poľovné pozemky so súhrnnou výmerou 2 417,4 ha (76,02%) a za uznesenia č. 4 až 7 na zhromaždení hlasovalo 61,14% prítomných vlastníkov, všetky podmienky platnosti zmluvy zhora boli splnené. Aj náležitosťou zmluvy je podľa zákona výmera poľovného revíru podľa rozhodnutia o jeho uznaní a neprijal preto (prvoinštančný súd) argumentáciu žalujúceho o inej (rozumej väčšej) reálnej výmere poľovného revíru a o povinnosti príslušného orgánu štátnej správy na úseku poľovníctva pri zaevidovaní zmluvy prihliadať na takúto reálnu výmeru, ak je tu prostriedok dosiahnutia zmeny údajov v rozhodnutí o uznaní v podobe žiadosti o vydanie nového rozhodnutia obdobne ako pri zmene hranice poľovného revíru, takej žiadosti tu ale nebolo, všetky subjekty vrátane žalujúceho vychádzali aj pri skoršom zhromaždení konanom 28. mája 2014 z údajov (výmery) podľa rozhodnutia o uznaní a napriek možným rôznym dôvodom nezhody reálneho stavu so stavom uvedeným v rozhodnutí o uznaní tvrdenia žalujúceho nešlo prijať aj pre nepreukázanie rozdielu výmery poľovného revíru podľa rozhodnutia o uznaní s výmerou skutočnou, ak žalujúce na podporu svojich tvrdení argumentovalo až troma, čo do výmery sa ale líšiacimi listinnými dôkazmi (4 088,8668 ha podľa analýzy spoločnosti Euro Forest, 4 213 ha podľa posudku Ing. G. a 4 069,3006 ha podľa posudku Ing. T.).

3. Krajský súd v Bratislave (ďalej tiež len „odvolací súd“ a spolu so súdom prvej inštancie tiež len „nižšie súdy“) na odvolanie žalujúceho rozsudkom z 28. júna 2018 sp. zn. 3Co/121/2016 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej podľa § 387 ods. 1 aj 2 Civilného sporového poriadku (zákona č. 160/2015 Z. z. v znení zákona č. 87/2017 Z. z. a dnes už aj neskorších zmien a doplnení, ďalej tiež len „CSP“) potvrdil a v časti trov konania žalovaných 1/ a 3/ ho podľa § 389 ods. 1 písm. c) a § 391 ods. 1 CSP zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Okrem konštatovaní o vykonaní súdom prvej inštancie dokazovania potrebného na zistenie rozhodujúcich skutočností a vyvedení ním správnych skutkových i právnych záverov (vrátane záveru o uzavretí zmluvy v súlade so zákonom) a stotožnenia sa s dôvodmi napadnutého rozsudku poukázal (pokiaľ šlo o vec samu) na to, že aj v odvolacom konaní ťažisko námietok žalujúceho spočívalo v odlišnom nazeraní na otázku významu reálnej výmery poľovného revíru a doň zahrnutých pozemkov pre rozhodovanie zhromaždenia vlastníkov, i podľa jeho názoru (odvolacieho súdu) však záver o rozhodnosti výmery uvedenej v rozhodnutí o uznaní je treba považovať za správny, keď tento možno oprieť o systematický výklad do úvahy prichádzajúcich (čiastočne opätovne citovaných) ustanovení zákona o poľovníctve aj o zmysel úpravy (zabezpečiť, aby rozhodnutie zodpovedalo vôli väčšiny), zákon u poľovného pozemku (na rozdiel od poľovného revíru) nevyžaduje jeho určenie aj výmerou a žalujúcim preferovaný postup by odporoval potrebám praktického života, keďže by v určitých prípadoch nešlo ani zistiť či je niekto schopný zvolať zhromaždenie vlastníkov, a to by mohlo aj celkom znemožniť akékoľvek rozhodovania o poľovnom revíri (pričom aj v tomto konkrétnom prípade žalobca na preukázanie svojho tvrdenia o skutočnej výmere poľovného revíru predložil tri navzájom si protirečiacie listinné dôkazy). Podobne podľa odvolacieho súdu nešlo akceptovať závery uvedené vo vyjadrení Ministerstva pôdohospodárstva a rozvoja vidieka Slovenskej republiky (ďalej tiež len „ministerstvo“) z 23. decembra 2015 predloženom žalobcom a to čo do deklaratórnej, resp. hybridnej, povahy rozhodnutia o uznaní a len deklaratórnej povahy údajov o celkovej výmere pozemkov v poľovnom revíri, opreté len o bližšie neuvedené aplikačné postupy prokuratúry a podľa názoru odvolacieho súdu neposkytujúce odôvodnenie pre vyslovené závery.

4. Proti takémuto rozsudku odvolacieho súdu podalo žalujúce dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzovalo z § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Pominúc niektoré nepresnosti (bez významu pre pochopenie obsahu podania) malo za to, že v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu nebola dosiaľ riešená (a vyriešená) otázka, či pri skúmaní splnenia podmienok podľa ust. § 5 ods. 3 a 4 zákona o poľovníctve treba vychádzať z výmery poľovného revíru podľa rozhodnutia o jeho uznaní alebo z reálnej výmery. Táto otázka, (ktorej riešenie priamo zo zákona o poľovníctve nevyplýva) je otázkou mimoriadneho právneho významu a aj v prejednávanej veci jej zodpovedanie spôsobom podľa dovolateľa nesprávnym privodilo rozhodnutie v jeho neprospech. S odvolacím súdom síce možno súhlasiť v tom, že účelom úpravy je tu zabezpečenie vôle väčšiny práve v tom, či k dosiahnutiu väčšiny došlo a či naopak nebola vôľa minority povýšená na vôľu majority, však väzí dovolaním nastolený problém. Argumentácia odvolacieho súdu založená na súhlase s názorom žalujúceho o flexibilitu výmery poľovného revíru a na súčasnom odmietnutí názorov prezentovaných ministerstvom je z pohľadu žalujúceho nepochopiteľná (protirečivá), proklamovanú záväznosť rozhodnutia o uznaní nemožno uprednostniť na úkor uplatnenia jednej zo zložiek vlastníckeho práva (na dispozíciu s vecou) a postupy odporúčané mu nižšími súdmi buď nevedli k cieľu, ku ktorému podľa nich mali (pre odmietanie povolaných štátnych orgánov prispieť k zosúladeniu údajov o výmere poľovného revíru v rozhodnutí o jeho uznaní s reálnym stavom), alebo na ne vôbec nebol dôvod (v prípadoch zmien vo výmere poľovného revíru zapríčinených zmenou charakteru doň zahrnutých pozemkov z poľovných na nepoľovné alebo naopak, kde dochádza k zmene ex lege). Pri preukazovaní rozdielu reálnej výmery a výmery podľa rozhodnutia o uznaní žalujúce zámerne producentov listín slúžiacich neskôr za dôkazy nekoordinovalo, aby tým neboli ovplyvnené výsledky, aj tak ale nimi podložené reálne výmery sa navzájom líšia nanajvýš v jednotkách percent, pričom ak by sa vychádzalo z údajov najviac sa blížiacich výmere podľa rozhodnutia o uznaní, podľa posudku Ing. T. by zhromaždenie nešlo považovať za uznášaniaschopné a podľa analýzy spoločnosti Euro Forest by sa nepodarilo dosiahnuť ani požadovanú jednu tretinu vlastníkov poľovných pozemkov na jeho zvolanie. Navrhlo zrušenie rozsudkov oboch nižších súdov s vrátením veci na ďalšie konanie súdu prvej inštancie.

5. Žalovaní 1/ a 3/ navrhli dovolanie zamietnuť, majúc za to, že závery nižších súdov o súladnosti zhromaždenia vlastníkov, na ktorom došlo (o. i.) k odsúhlaseniu zmluvy, aj samotnej zmluvy so zákonom sú, rovnako ako riešenie dovolaním nastolenej rozhodnej právnej otázky správne a i dostatočne argumentačne podložené.

6. Žalovaný 2/ dovolací návrh nepodal.

7. Najvyšší súd po zistení, že dovolanie podala včas (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech boli vydané rozhodnutia oboch nižších súdov (§ 424 CSP) a to za splnenia i podmienky jej zastúpenia a spísania dovolania na to určenou osobou (§ 429 ods. 1 CSP), prejednal vec bez nariadenia pojednávania (§ 443, časť vety pred bodkočiarkou CSP) a dospel k záveru, že dovolanie treba považovať za prípustné, (keď dovolaním nastolená otázka bola nielen otázkou právnou, teda otázkou korektnej interpretácie právnej normy majúcej sa použiť na posúdenie splnenia podmienok pre uzavretie zmluvy spochybňovanej žalobou, ale i takou, od vyriešenia ktorej jedným či druhým možným spôsobom záviseli rozhodnutia oboch nižších súdov a do tretice tiež takou, u ktorej súhlasiť bolo treba so žalujúcim, že na ňu dovolací súd vo svojej doterajšej rozhodovacej praxi ešte neposkytol odpoveď) a aj za dôvodné (tu pre potrebu stotožnenia sa s argumentáciou z dovolania, podľa ktorej skutočná výmera poľovných pozemkov prináležiacich do poľovného revíru nie je a nemôže byť bez významu).

8. Ešte pred poskytnutím úvah, prečo na problém bolo treba nazerať takto, sa však žiada uviesť to, že v prejednávanej veci šlo o prípad dovolania podaného relatívne krátko po prekonaní skoršieho názoru veľkého senátu občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu (ďalej tiež len „veľký senát“) o neprípustnosti kumulácie dôvodov (prípustnosti) dovolania podľa § 420 a § 421 CSP, vyjadreného v uznesení veľkého senátu z 19. apríla 2017 sp. zn. 1VCdo/2/2017 novším názorom, predstavujúcim významový protiklad toho skoršieho a zhmotneným v uznesení veľkého senátu z 21. marca 2018 sp. zn. 1VCdo/1/2018, ktoré v čase začatia odvolacieho konania v prejednávanej veci nebolo ešte až tak známym, a preto bolo treba rozumieť postupu zvolenému žalujúcim, t. j. favorizovaniu ním odvolacieho

dôvodu spočívajúceho v nesprávnom právnom posúdení veci navzdory jeho nesúhlasu tiež s podobou (konzistenciou a presvedčivosťou) argumentácie nižších súdov (primárne odvolacieho súdu, ktorý v druhej a rozhodujúcej inštancii rozhodol v neprospech neskoršieho dovolateľa), obsahovo zodpovedajúcej námietke tzv. zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP. Uvedené platí zvlášť ak najvyšší súd v rozhodnutí veľkého senátu sp. zn. 1VCdo/1/2018, ale tiež v niektorých ďalších svojich rozhodnutiach prízvukoval vonkoncom nie nemožnú situáciu kumulácie tzv. zmätočností vád v postupe odvolacieho súdu a/alebo súdu prvej inštancie s nesprávnym právnym posúdením veci, aj Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojej novšej judikatúre inšpiruje najvyšší súd (evidentne v záujme o čo najrýchlejšie vyriešenie podstaty sporu) k odpoveďiam na kladené právne otázky i v prípadoch zistení o zaťažení konania pred nižšími súdmi vadou (či aj viacerými vadami) zmätočnosti a napokon najvyšší súd poznatky z dosiaľ ním uskutočnených dovolacích konaní oprávňujú na záver, že vo viacerých prípadoch (o aký zjavne ide aj v tomto konkrétnom prípade) dosť dobre nejde oddeliť nesprávne právne posúdenie veci od nedostatočnej (nie celkom úplnej) argumentácie na podporu zvoleného riešenia (spravidla v podobe upozadenia či úplného vytesnenia argumentov v prospech riešenia pri rozhodovaní zavrhnutého).

9. Podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

10. Pominúc na tomto mieste I. opomenutie odvolacieho súdu citovať ustanovenie zákona z jeho pohľadu kľúčové (§ 5 ods. 4 o poľovníctve) presne (úplne) a to tak, že vychádzajúc len z citácie by čitateľovi čítajúcemu text až od nej vôbec nemohol byť zrejmý mechanizmus zisťovania uznášaniaschopnosti zhromaždenia aj platnosti rozhodnutia na ňom prijímaného i II. absenciu interpretačného „premostenia“ oboma nižšími súdmi a/ situácie, v ktorej sa „na pretras“ dostala kvalita zvolania i priebehu zhromaždenia vlastníkov poľovných pozemkov v už uznanom poľovnom revíri (a nie pozemkov ešte len navrhovaných na začlenenie do poľovného revíru majúceho sa uznať podľa doslovnej dikcie ustanovenia § 5 zákona o poľovníctve) aj b/ toho špecifika prípadu z predjednávanej veci, ktorým bolo uznanie poľovného revíru ešte podľa skoršej úpravy (zákona č. 23/1962 Zb. o poľovníctve v znení neskorších zmien a doplnení), kde bolo žiaduce doplnenie argumentácie prinajmenšom ustanoveniami čl. I § 80 ods. 5 a čl. VI zákona č. 274/2009 Z. z., (podľa ktorých poľovné revíry uznané do 31. augusta 2009 sa považujú za poľovné revíry uznané podľa tohto zákona a zákon - tu rozumej z oboch spomínaných zhora ten novší - nadobúda účinnosť 1. septembra 2009) totiž podstatou právnej otázky nastolenej dovolaním a podľa žalujúceho vyriešenej nižšími súdmi nesprávne nebolo absolútne odmietanie ním použiteľnosti údajov o výmere poľovného revíru podľa rozhodnutia o jeho uznaní, ale to, ako postupovať v prípadoch rozdielov medzi príslušným orgánom štátnej správy na úseku poľovníctva uznaným a reálnym stavom.

11. Práve v primárnej akceptovateľnosti stavu vyplývajúceho z rozhodnutia o uznaní (nie však v nutnosti bezvýhradného riadenia sa - čo do celkom nepochybné významnej výmery poľovných pozemkov a poľovného revíru ako celku - len ním) a možnosti preukázania opaku, t. j. nesprávnosti údajov tvoriaceho súčasť rozhodnutia o uznaní, pritom tkvie nenáležitosť tej úvahy odvolacieho súdu, podľa ktorej interpretácia rozhodnej úpravy preferovaná žalujúcim by mohla aj znemožniť uplatnenie mechanizmov zvolávania zhromaždení vlastníkov pozemkov začlenených v poľovných revíroch a rozhodovania na takýchto zhromaždeniach.

12. Ak totiž ktorýkoľvek z vlastníkov poľovných pozemkov v poľovnom revíri namieta nezhdou reálnej výmery či už pozemkov, revíru (definovaného - až do možnej, v danom prípade ale podľa výsledkov doterajšieho dokazovania neprítomnej zmeny - len hranicami) alebo jedného i druhého so stavom podloženým rozhodnutím o uznaní, zaiste tak síce môže urobiť už v procese prípravy zhromaždenia vlastníkov majúceho rozhodnúť o určitej z jeho pohľadu nie zanedbateľnej otázke (najmä o spôsobe výkonu práva poľovníctva v revíri) a nepochybné ešte i v priebehu zhromaždenia, v prípade márnosti takéhoto jeho úsilia (a jeho praktického vykázaní do pozície prehlasovaného účastníka zhromaždenia, ak sa pravda tohto zúčastnil), a to z akéhokoľvek dôvodu (nestotožnenie sa väčšiny s názorom o relevancii

skutočných výmer nevynímajúc) jediným spôsobilým prostriedkom nápravy môže byť až následné domáhanie sa nápravy na súde, (ktorého úlohou je až s určitým časovým odstupom po tom, čo nastal podľa niekoho závadný stav, vykonať úmerne procesnej aktivite sporových strán dokazovanie a podľa jeho výsledku ustáliť, či naozaj došlo k nedodržaniu zákonom predpísaných pravidiel alebo naopak príslušný proces prebehol bez chýb).

13. Podľa čl. I § 5 ods. 1 zákona o poľovníctve vlastníci poľovných pozemkov rozhodujú o podaní žiadosti o uznanie poľovného revíru na zhromaždení vlastníkov poľovných pozemkov (ďalej len "zhromaždenie"); podľa odseku 3 rovnakého ustanovenia zhromaždenie zvoláva zástupca najmenej jednej tretiny vlastníkov poľovných pozemkov (ďalej len "zvolávateľ"), počítanej z výmery pozemkov navrhovaných na začlenenie do poľovného revíru písomnou pozvánkou alebo verejnou vyhláškou, ktorá musí byť zverejnená vo všetkých dotknutých obciach obvyklým spôsobom najmenej 5 pracovných dní pred konaním zhromaždenia; podľa odseku 4 tu citovaného paragrafu i zákona zhromaždenie je uznášaniaschopné, ak je prítomná najmenej nadpolovičná väčšina vlastníkov poľovných pozemkov počítaná z výmery pozemkov navrhovaných na začlenenie do poľovného revíru a zhromaždenie rozhoduje nadpolovičnou väčšinou počítanou z výmery všetkých poľovných pozemkov navrhovaných na začlenenie do poľovného revíru; podľa odseku 6 na zhromaždení má hlas vlastníka poľovného pozemku váhu podielu na výmere vlastnených poľovných pozemkov k navrhovanej výmere poľovného revíru a napokon podľa čl. I § 11 ods. 1 zákona o poľovníctve o využití práva poľovníctva v poľovnom revíri (ďalej len "užívanie poľovného revíru") rozhoduje vlastník samostatného poľovného revíru alebo vlastníci spoločného poľovného revíru postupom podľa § 5.

14. Z práve odcitovaných ustanovení potom podľa názoru dovolacieho súdu je namieste vyvodenie nasledovných záverov.

15. Zákon o poľovníctve výslovne upravuje počítanie ním predpokladaných podielov, resp. väčšín, potrebných na zvolanie zhromaždenia, jeho uznášaniaschopnosť a prijatie platného rozhodnutia zhromaždenia len v súvislosti s konaním a rozhodovaním zhromaždenia vlastníkov poľovných pozemkov o podaní žiadosti o uznanie poľovného revíru a taktó logicky pre určenie jednej tretiny i nadpolovičnej väčšiny považuje za rozhodujúci podiel výmery poľovných pozemkov vlastnených zvolávateľmi, prítomnými na zhromaždení, resp. hlasujúcimi za prijatie určitého rozhodnutia zhromaždenia k súhrnnej výmere všetkých poľovných pozemkov navrhovaných na začlenenie do poľovného revíru. Ak sa má takýto postup podľa výslovného príkazu v zákone uplatniť aj pri rozhodovaní o využití práva poľovníctva v poľovnom revíri (tu rozumej v už uznanom), kam obsahovo logicky spadá aj odsúhlasenie prípadnej zmluvy o postúpení práva užívania revíru osobe odlišnej od samých vlastníkov spoločného poľovného revíru alebo od nimi (tu rozumej všetkými) založenej poľovníckej organizácie (o aký prípad má ísť aj u zmluvy napadnutej žalobou v tentoraz prejednávanej veci), neexistuje tu prakticky žiaden priestor pre iný výklad než ten, že v čase po uznaní poľovného revíru sa tretina podľa § 5 ods. 3 zákona aj väčšina podľa jeho § 5 ods. 4 musí počítať z podielu poľovných pozemkov vlastnených zvolávateľmi, prítomnými či hlasujúcimi na celkovej výmere všetkých poľovných pozemkov začlenených do už uznaného poľovného revíru.

16. Nakoľko však zákon o poľovníctve v ustanovení § 2 písm. f) obsahuje pozitívne vymedzenie pojmu nepoľovná plocha, v písmene o) rovnakého paragrafu naopak negatívne vymedzenie pojmu poľovný pozemok, v ustanoveniach § 4 ods. 7 a 8 podmienky rozhodnutia o zmene poľovného pozemku na nepoľovnú plochu aj naopak, (kde inak nejde súhlasiť s názorom, že tu k zmene dochádza ex lege, keďže aj tu zákon hovorí o rozhodovaní a teda vydaní rozhodnutia), za ktorých splnenia môže dochádzať k zmenám v údajoch pojatých príslušným úradom do rozhodnutia o uznaní (v tejto súvislosti porovnaj tiež § 4 ods. 5 zákona) aj bez priamej zmeny takéhoto rozhodnutia, vydania nového rozhodnutia alebo výsledku iného zákonom o poľovníctve predpokladaného konania o zmene hranice poľovného revíru (tu napokon porovnaj § 9 a § 10 zákona) a zjavne nejde pominúť ani časový odstup medzi vydaním rozhodnutia o uznaní poľovného revíru či iných vyššie spomenutých rozhodnutí a časom konania zhromaždenia majúceho odsúhlasiť spôsob užívania poľovného revíru (v tomto konkrétnom prípade bezmála 19 rokov od vydania pôvodného rozhodnutia v septembri 1995 a viac než 9 rokov od ďalšieho

rozhodnutia v roku 2005); korektným a nielen systematickým, ale aj logickým výkladom úpravy citovanej pod 13. zhora a skôr tiež nižšími súdmi i v spojení s ustanoveniami zmienenými v tomto odseku je podľa dovolacieho súdu nutné dospieť k takej odpovedi na otázku položenú dovolaním, že na zistenie splnenia podmienok zvolania a rozhodovania zhromaždenia vlastníkov poľovných pozemkov podľa § 5 ods. 3 a 4 zákona č. 274/2009 Z. z. o poľovníctve v znení neskorších zmien a doplnení možno vychádzať z údajov (a výmer) uvedených v rozhodnutí o uznaní poľovného revíru len vtedy, ak o ich správnosti nie sú (nevznikli) pochybnosti. V prípade pochybností musí súd poskytnúť priestor pre dokazovanie zamerané na zistenie skutočných výmer pozemkov a za správny treba považovať názor, podľa ktorého údaje o výmerách v rozhodnutí o uznaní nemajú bezvýhradne záväznú, ale len deklaratórnu povahu.

17. Dovolaciemu súdu pri vyjdení z práve priblížených úvah potom nie je zrejmé, ako nešlo mať pochybnosti o správnosti údajov uvedených v rozhodnutí o uznaní, ak z listín predložených žalujúcim síce vyplývali rôzne výmery poľovného revíru, aj tá najnižšia z nich výrazne prevyšovala výmeru uvedenú v rozhodnutí o uznaní (4 069,3006 ha podľa posudku Ing. T. je takmer 128% výmery vyplývajúcej z rozhodnutia o uznaní, presahujúcich túto o viac než štvrtinu) a takýto rozdiel sa nemohol nepodpísať na výsledku zisťovania.

18. Pretože odvolací súd sa vo svojom rozsudku napadnutom dovolaním zasadil za riešenie, ktoré je presným opakom vyššie uvedeného jeho rozhodnutie bolo treba považovať za výsledok nesprávneho (nedostatočne úplného) právneho posúdenia veci.

19. Ak je dovolanie dôvodné, dovolací súd napadnuté rozhodnutie zruší (§ 449 ods. 1 CSP). Ak dovolací súd zruší napadnuté rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, zastaviť konanie, prípadne postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci patrí (§ 450 CSP). Pri riadení sa týmito ustanoveniami preto dovolací súd zrušil len rozsudok odvolacieho súdu, ten však len vo veci samej, keď voči výroku zrušujúcemu rozhodnutie súdu prvej inštancie o trovách konania žalovaných 1/ a 3/ dovolacie námietky nesmerovali, prípustnosť dovolania v tomto prípade (podľa § 420 aj § 421 CSP) zákon vylučuje (v tejto súvislosti porovnaj tiež R 19/2017) a nevysporiadanie sa odvolacieho súdu i so závislým výrokom rozsudku súdu prvej inštancie o nepriznaní náhrady trov konania žalovanému 2/ zapríčinilo dokonca neexistenciu spôsobilého predmetu dovolacieho prieskumu (v časti, o ktorej je reč). Vec v rozsahu zrušenia potom vrátil na ďalšie konanie jemu, majúc za to, že v tomto prípade je pre účely nápravy takéto rozhodnutie postačujúce.

20. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP). Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP).

21. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.